

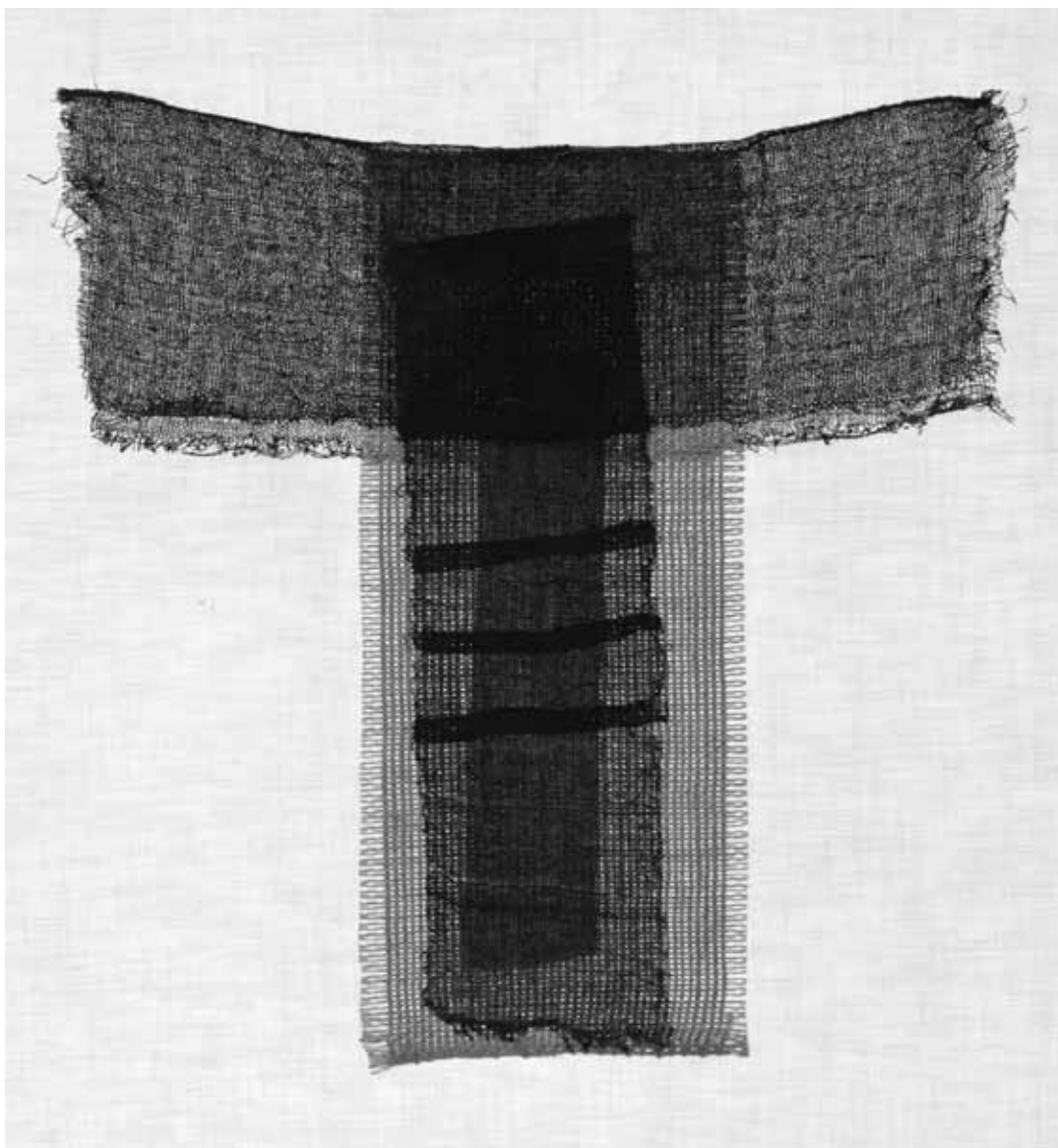
TÓTH ERZSÉBET (1951) Budapest

TÓTH ERZSÉBET

Te mit csinálsz ilyen napokon

mikor álmodban a budai utcákat járod
 és minden ablakban ül egy fekete sas
 lőrésnyi szemeivel mindegyik téged figyel
 és nem tudod ledobni magadról ezt az álmot
 te mit csinálsz ilyen napokon
 mikor a dögletes pára
 magától elvégzi rajtad a hajmosást
 a maga bizarr módján
 és mikor végre hazaérsz akkor sincs béke
 mert az áldott hűvösben heverve
 azonnal szívedre települ a hőség
 mint az afrikai karmos béka
 te mit csinálsz ilyen napokon
 hiába a langyos fürdő a langyos jeges tea
 a langyos langyos langyos méz
 a többnapos vizek
 mert a torkodra vigyázni kell
 egy megfázás végzetes lehet
 egy huzat kiröpíthet az űrbe
 és fogalmad sincs
 mire tartogatod a torkod
 milyen szavakat készülsz kimondani
 és kinek
 te mit csinálsz ilyen napokon
 amikor földre fekszel a könyveid mellé
 mert hiába szereted őket
 évek óta nem kapnak rendes polcot
 és gondoskodást
 nincs rájuk időd melléjük fekszel
 kell a gerincednek a kemény
 te mit csinálsz ilyen napokon
 próbálgatod-e olykor a halált
 hogy elég kemény lesz-e a koporsó neked
 ha egyáltalán koporsót kapsz
 és nem szórnak szét mert az úgy olcsóbb
 előtte persze elégetnek
 nem gondolnak arra
 hogy ilyenkor az asztráltest is füstté válik
 ha békén hagyják
 az asztráltest egy darabig a koporsóban marad
 onnan indul útjára
 idő kell neki hogy elbúcsúzzon a testtől
 mióta búcsúzom a testemtől
 mióta simogatom a könyveim gerincét
 miközben az én gerincemet is simogathatná valaki
 semmi baj csak egy kis hőség
 miért nem hagytam
 hogy szemed tovább időzzön arcomon
 makacsul tűnődő tekinteted elől elkaptam fejem

mitől félek örökké miért kapkodok rohanok haza
a földre a padlóra a szőnyegre
ahol annyi boldog óra múlt
soha nem jutottunk el az ágyig
azonnal földre húzott
a vágy édes gravitációja
ha elég türelmes vagyok
a világ most a szobába játssza az őszt nekem
tudja hogy fáj a nyár
hullajtja leveleit drága zöld növényem
uralkodik rajtam követeli a vizet
lassan elfoglalja kinövi a szobát
átüti a plafont gyártja nekem az oxigént
nyugodj szívem nyugodj
a föld később jön
még arcomra hull az arany avar

KELEMEN KATA, Kereszt 2., 1983